

Рим утврђује визију — Број три

Сједињене Америчке Државе и пророчко виђење: позив на дубоко библијско проучавање и разумевање

Jeff Pippenger

2024-07-14

У претходна два чланка, у којима се разматрало приватно тумачење које тврди да су Сједињене Америчке Државе предочене „разбојницима твога народа“ који „утврђују виђење“ у једанаестом поглављу, четрнаестом стиху Књиге пророка Данила, навели смо један одломак из пера Елен Вајт који каже: „Чланови цркве биће појединачно кушани и испитивани.“ Тај процес доказивања, кушања и решетања, који је у трећем поглављу Књиге пророка Малахије представљен као Весник завета који чисти сребро и злато, сада је у току. У трећем поглављу Књиге пророка Малахије указује се на очишћење.

И седеће као пречишћивач и очиститељ сребра; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би Господу приносили принос у праведности. Тада ће принос Јудин и Јерусалимов бити мио Господу, као у древне дане и као у пређашње године. Малахија 3:3, 4.

Они који се држе мишљења да су Сједињене Државе симбол који утемељује визију нису били у стању, или нису били вољни, да разумеју да је порука која је била отпечаћена у јулу 2023. године оно што прочишћава кандидате да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде. У синагоги у Капернауму био је предочен коначни процес прочишћавања сто четрдесет и четири хиљаде.

„Исус им отворено рече: „Има неких међу вама који не верују;“ додајући: „Зато вам рекох да нико не може доћи к Мени ако му не буде дано од Оца Мога.“ Желео је да разумеју да, ако нису привучени к Њему, то је стога што њихова срца нису била отворена за Светога Духа. „Телесни човек не прима што је од Духа Божјег, јер му је лудост; нити може да разуме, јер се то духовно расуђује.“ 1. Коринћанима 2:14. Вером душа посматра славу Исусову. Ова слава остаје скривена све док се, посредством Светога Духа, вера не распали у души.“

„Јавним укором њиховог неверја ови ученици су се још више отуђили од Исуса. Били су веома незадовољни, и желећи да повреду Спаситеља и удовоље злоби фарисеја, окренули су Му леђа и презриво Га оставили. Учинили су свој избор — узели су облик без духа, љуску без језгра. Њихова одлука никада потом није била опозвана; јер више нису ишли са Исусом.

„Кома је лопата у руци, и очистиће добро гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу.“ Матеј 3:12. Ово је било једно од времена чишћења. Речима истине, кукољ се одвајао од пшенице. Пошто су били сувише ташти и самоправедни да би примили укор, сувише љубитељи света да би прихватили живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи још увек чине исто. Душе се данас испитују као што су били испитивани

они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина унесе у срце, они увиђају да њихов живот није у складу са Божјом вољом. Они увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да се прихвате тог дела које захтева самоодрицање. Стога се гнев када се њихови греси открију. Одлазе увређени, као што су ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Ово је тврда беседа; ко је може слушати?“ Чежња векова, 392.

Под „речима истине“ било је представљено злато и сребро из Малахијеве илустрације коначног чишћења храма сто четрдесет и четири хиљаде.

Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мном; и Господ, кога тражите, изненада ће доћи у храм свој, и анђео завета, кога желите: ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан доласка његова? и ко ће опстати кад се он јави? јер је он као огањ ливчев и као сапун белиочев. Малахија 3:1, 2.

Сви пророци, укључујући и Малахију, указују на последње дане. У првом од ових чланака навели смо The 1888 Materials, стр. 403, где нам се каже: „Онај ко почива задовољан својим садашњим несавршеним познавањем Писма, сматрајући то довољним за своје спасење, почива у кобној обмани. Многи нису темељно опремљени библијским доказима, да би могли распознати заблуду и осудити свако предање и сујеверје које је подметнуто као истина.” Они који су означени у истом одломку „нису марљиви проучаваоци Библије”, који „нису сврсисходно проучавали” „места Писма” у којима постоје „разлике у мишљењу”. Они којима се обраћа „не читају Библију [да би] присвојили сржи и обиље њеним сопственим душама. Они не осећају да је то глас Божји који им говори. Али, ако бисмо разумели пут спасења, ако бисмо видели зраке Сунца правде”, они „морају проучавати Писмо са циљем.”

У првом чланку је указано да је један од саставних делова њиховог погрешног пророчког модела одломак из Велике борбе, у коме је забележено: „Римокатолицизам у Старом свету и отпаднички протестантизам у Новом следиће сличан пут према онима који поштују све божанске прописе.“ Велика борба, 615. Њихово приватно тумачење тврди да ова реченица означава „римокатолицизам“ као прошлост, а „отпаднички протестантизам“ као савремени свет. Након граматичких доказа да је примена коју дају овој реченици изврнута из њеног исправног значења, нису јавно повукли ту лажну примену. Штавише, управо су тај одломак употребили да најаве свој следећи Zoom састанак. Ипак, обавештени смо да „треба да свима нагласимо неопходност да марљиво истражују божанску истину, како би знали да заиста знају шта је истина“. Није било никаквог настојања да се повуче та лажна тврдња, што, по свему судећи, представља доказ да они који унапређују ову лажну примену не „истражују марљиво“ да би „знали шта је истина“.

Од самог почетка ове расправе, приступали смо јој као да је она више од простог неслагања између истине и заблуде око тога кога представљају разбојници народа твога, и ја и даље задржавам тај став. Чланци о књизи пророка Данила били су до двестотог наставка доспели до тачке на којој је значај стихова тринаест до петнаест из Данила једанаест био темељно изложен. Ти стихови представљају историју од 1989. године па све до скорог доношења закона о недељи који се налази у четрдесетом стиху Данила једанаест.

Препознавали смо ту историју као скривену историју четрдесетог стиха. Такође смо утврдили да, када сестра Вајт каже: „књига која је била запечаћена није Откривење, већ онај део Даниловог пророштва који се односи на последње дане“, скривена историја Данила 11:40 јесте „онај део Даниловог пророштва“. Стихови тринаест до петнаест представљају пророчку истину која се отпечаћује у последње дане. Та три стиха су стога такође представљена и као „Откривење Исуса Христа“ и као „Седам громава“ у књизи Откривења која се отпечаћује непосредно пре завршетка времена милости. Када се сестра Вајт позива на тај „део књиге пророка Данила“, одломак у коме се та изјава налази гласи:

„Нека нико не мисли да је, зато што не може да објасни значење сваког симбола у Откривењу, за њега бескорисно да истражује ову књигу у настојању да упозна значење истине коју она садржи. Онај који је Јовану открио ове тајне даће марљивом трагаоцу за истином предокушај небеских ствари. Онима чија су срца отворена за примање истине биће омогућено да разумеју њена учења, и биће им дарован благослов обећан онима који „слушају речи овога пророштва и држе оно што је у њему написано.““

„У Откривењу се све књиге Библије састају и завршавају. Овде се налази допуна књиге пророка Данила. Једна је пророчанство; друга је откривење. Књига која је била запечаћена није Откривење, него онај део пророчанства Даниловог који се односи на последње дане. Анђео је заповедио: ‘А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена краја.’ Данило 12:4.” Дела апостолска, 584, 585.

Реч „допунити“ значи довести до савршенства. Део књиге пророка Данила који се односи на последње дане, који је отпечаћен у време краја, бива усавршен када се сједини, „ред на ред“, са „Откривењем Исуса Христа“ и „Седам громава“. Та три приказа јесу порука која је отпечаћена, те стога представљају „речи истине“ које се употребљавају да „очисте“ сто четрдесет и четири хиљаде у завршном храмовном очишћењу код Малахије, као што је приказано у стиховима тринаест до петнаест једанаесте главе Данила. Стих у средини јесте стих у коме је приказана садашња расправа, и као такав представља истоветну расправу са којом су се Милерити суочили у својој пророчкој историји.

Тврдити да су „разбојници из твога народа“ у четрнаестом стиху Сједињене Државе представља савршену паралелу са протестантима из милеритске историје који су тврдили да су разбојници представљали Антиоха Елифана. Ова полемика ће очистити троску од злата и сребра, али је важније то што је допуштено да ова полемика наведе оне који су представљени Левитима из треће главе Малахије да проучавају дубље него икада раније Божју пророчку Реч. „Човек са четком за прљавштину“ из сна Вилијама Милера сада из просторије измеће кривотворене новчиће и драгуље, унапред припремајући Своје дело поновног састављања истинских драгуља у савршен поредак који сија десет пута јаче од сунца.

Допуштено је да дође до тог спора како би се извршило управо то дело, јер нам је речено да ће „Бог пробудити свој народ; ако друга средства закажу, међу њих ће ући јереси, које ће их решјетати, одвајајући пlevу од пшенице. Господ позива све који верују Његовој Рећи да се пробуде из сна. Драгочена светлост је дошла, прикладна за ово време. То је библијска истина, која показује опасности

koje su neposredno pred nama. Ova svetlost treba da nas povede na marljivo proučavanje Svetoga pisma i na najozbiljnije ispitivanje stavova koje zastupamo. Bog želi da se sve strane i sva stanovišta istine temeljno i istrajno istraže, uz molitvu i post. Vernici ne treba da počivaju na pretpostavkama i nejasno određenim predstavama o tome šta sačinjava istinu.”

„Јереси“ које Он допушта и употребљава да пробуди Своје успаване свете јесу „старе расправе“.

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се. Стара спорења биће оживљена, а нове теорије ће непрестано настајати. Али Божји народ, који је у своме веровању и у испуњењу пророштва одиграо улогу у објављивању порука првог, другог и трећег анђела, зна где стоји. Они имају искуство које је драгоцене од чистог злата. Треба да стоје чврсто као стена, држећи почетак свога поуздања непоколебљиво до краја.“ Selected Messages, књига 2, 109.

Спор у вези са „насилницима из твога народа“ јесте стари спор из милеритске историје, који представља „почетак њиховог поуздања“, за који им је речено да га држе „чврсто до краја“. „Почетак“ „поуздања“ сто четрдесет и четири хиљаде јесу темељне истине које су приказане на пионирским картама из 1843. и 1850. године.

„Непријатељ настоји да одврати умове наше браће и сестара од дела припремања народа да опстане у овим последњим данима. Његове софистерије смишљене су да одведу умове од опасности и дужности овога часа. Они светлост коју је Христос дошао с неба да да Јовану за свој народ сматрају ни за шта. Уче да призори који су управо пред нама нису од довољне важности да би им се посветила нарочита пажња. Они обеснажују истину небеског порекла и лишавају Божји народ његовог прошлог искуства, дајући му уместо тога лажну науку.

„Овако говори Господ: Станите на путевима и видите, и питајте за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме.“

„Нека нико не настоји да ишчупа темеље наше вере — темеље који су били положени на почетку нашег дела, молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима градимо већ последњих педесет година. Људи могу мислити да су нашли нов пут и да могу положити чвршћи темељ од онога који је већ положен. Али то је велика обмана. Јер нико не може поставити другог темеља осим онога који је постављен.

„У прошлости су многи предузимали изградњу нове вере, успостављање нових начела. Али колико је дуго њихова грађевина опстала? — Убрзо је пала; јер није била утемељена на Стени.

„Зар први ученици нису морали да се суоче са људским казивањима? Зар нису морали да слушају лажне теорије, а затим, пошто све изврше, да остану постојани, говорећи: ‘Другога темеља нико не може поставити осим онога који је постављен’?“

„Тако треба да држимо почетак свога поуздања чврсто до краја. Речи силе биле су послате од Бога и од Христа овом народу, изводећи га из света, тачку по тачку, у јасну светлост садашње истине. Уснама дотакнутим светим огњем, Божје слуге објављивале су поруку. Божански исказ ставио је свој печат на истинитост објављене истине.“
Review and Herald, March 3, 1904.

Јеремијини „стари путеви“ јесу „темељи који су били положени на почетку нашег дела“. Те истине биле су утемељене „на Стени“, а у милеритској историји те темељне истине биле су порука „садашње истине“ која је била објављивана 1842, 1843. и 1844. године.

„Нека вам Бог помогне да примите речи које сам изговорио. Нека они који стоје као Божји стражари на зидинама Сиона буду људи који могу да виде опасности пре народа, — људи који могу да разликују истину од заблуде, праведност од неправедности.

„Упозорење је дошло: не сме се допустити да уђе било шта што би уздрмало темељ вере на којем градимо још откако је дошла порука 1842, 1843. и 1844. године. Ја сам била у тој поруци, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своје ноге са платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме води откако ми је дата. Браћо и сестре, Бог живи и царује и делује данас. Његова рука је на точку, и у своме промислу Он окреће точак у складу са сопственом вољом. Нека се људи не везују за документе, говорећи шта ће чинити, а шта неће чинити. Нека се привежу за Господа Бога небеског. Тада ће светлост неба обасјати храм душе, и видећемо спасење Божје.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Порука која је била објављивана „1842, 1843. и 1844. године“ јесте порука представљена на пионирској карти из 1843. У мају 1842. године одштампано је три стотине карата из 1843. године. Елен Вајт и сви пионери посведочили су да је та карта била испуњење заповести из другог поглавља Авакума да се утвара запише и јасно изложи на таблицама. У тој истој историји било је три стотине милеритских проповедника, а историчари SDA сведоче о чињеници да су се сви они служили картом из 1843. године.

Шта би могло навести некога да тврди да је пионирско поистовећивање Рима са „разбојницима твога народа“, како је приказано на карти, погрешно? Шта би могло навести некога да прихвати такву тврдњу? Ипак, шта наводи нас који тврдимо да прихватамо пионирско разумевање да је Рим симболизован изразом „разбојници твога народа“, а да у стварности нисмо у стању да то разумевање сами одбранимо?

У првом чланку навели смо следећи одломак:

„Ма какав да је човеков интелектуални напредак, нека ни за тренутак не помисли да нема потребе за темељним и непрестаним истраживањем Светога писма ради веће светлости. Као народ, позвани смо да појединачно будемо проучаваоци пророштва. Морамо бдети с озбиљном ревношћу да бисмо могли разазнати сваки зрак светлости који ће нам Бог пружити.“ Testimonies, volume 5, 708.

Тврдим да је „светлост коју Бог“ сада износи „пред нас“ у томе што се нисмо у потпуности пробудили за своју одговорност да лично разумемо првих петнаест стихова једанаестог поглавља Данила, и што нисмо разумели да стихови тринаести до петнаести тог истог поглавља представљају истине које извршавају коначно очишћење и печење сто четрдесет и четири хиљаде. Када у саму ову историју не би биле унесене никакве јереси, то би пружио доказ да смо потпуно будни. Али овај спор доказује супротно.

„Чињеница да међу Божјим народом нема распре ни узнемирености не треба да се сматра коначним доказом да се они чврсто држе здраве науке. Постоји разлог за страх да они можда не разликују јасно истину од заблуде. Када се проучавањем Светога писма не покрећу нова питања, када не настаје разлика у мишљењу која ће навести људе да сами истражују Библију како би се уверили да имају истину, биће многих сада, као и у древна времена, који ће се држати предања и клањати се не знајући чему....“

„Бог ће подићи свој народ; ако друга средства закажу, јереси ће ући међу њих, које ће их просејати, одвајајући кукољ од пшенице. Господ позива све који верују Његовој речи да се пробуде из сна. Драгоцену светлост је дошла, прикладна за ово време. То је библијска истина, која показује опасности што су управо пред нама. Та светлост треба да нас поведе на марљиво проучавање Светога писма и на најстроже испитивање ставова које заузимамо. Бог жели да се све стране и сва становишта истине темељно и истрајно испитају, уз молитву и пост. Верници не треба да почивају у претпоставкама и нејасно одређеним представама о томе шта сачињава истину. Њихова вера мора бити чврсто утемељена на Божјој речи, тако да, када дође време кушања и када буду изведени пред већа да одговарају за своју веру, могу бити у стању да дају разлог за наду која је у њима, са кротошћу и страхом.

„Покрећите, покрећите, покрећите. Предмети које износимо пред свет морају за нас бити жива стварност. Важно је да, бранећи учења која сматрамо темељним чланцима вере, никада не допустимо себи да употребљавамо аргументе који нису у потпуности исправни.“ Testimonies, volume 5, 708.

Док будемо напредовали у овом разматрању разбојника Божјег народа, показаћемо да је расправа о четрнаестом стиху једанаесте главе Данила између протестаната и милерита истоветна расправи између новог и приватног тумачења, по којем Сједињене Државе, а не Рим, успостављају виђење. Став да Велика борба употребљава израз „стари свет“ да би означила прошлост јесте „претпоставка и нејасно одређена замисао“ и представља пример „аргумента који није сасвим исправан“.

Они који су употребили овај одломак да би поткрепили своју претпоставку да су Милерити погрешили идентификујући Рим као „разбојнике твога народа“, треба да испуне своју хришћанску обавезу и јавно повуку своју тврдњу, јер је она граматички и историјски неодржива. А ви који седите по страни у овој расправи, одговорни сте да правилно управљате речју истине, јер сте позвани да будете појединци који проучавају пророчанство, а не следбеници човекове замисли.

Људи изврћу Писма на сопствену пропаст.

И дуготрпљење Господа нашега сматрајте спасењем; као што вам је и љубљени наш брат Павле, по даној му мудрости, писао; као и у свима својим посланицама, говорећи у њима о овоме; у којима има неких ствари тешко разумљивих, које неуки и неутврђени изврћу, као и остала Писма, на своју сопствену пропаст. Ви, дакле, љубљени, знајући ово унапред, чувајте се да, заведени заблудом безаконика, и ви не отпаднете од своје постојаности. Него узрастајте у благодати и у познању Господа нашега и Спаситеља Исуса Христа. Њему слава и сада и до века. Амин. 2 Петрова 3:15–18.

Петар изјављује да су „неуки и неутврђени“ ти који „изврћу“ Писма „на своју сопствену пропаст“. Сагласно тој чињеници јесу и поновљена упозорења сестре Вајт да сами проучавамо. Ако не испуњавамо своју одговорност да будемо ученици пророштва, ми одређујемо сопствену пропаст.

То су разбојници твога народа који утврђују виђење, а Соломон истиче да тамо где нема виђења народ пропада.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче 29:18.

Једна од дефиниција речи „пропасти“ јесте бити обнажен. Где постоји неисправно разумевање визије, оно се заснива на чињеници да симбол који успоставља визију није схваћен, или је погрешно схваћен. Бити међу онима који пропадају у Соломоновој опомену значи осигурати нагост представљену Лаодикијцима који ће бити избљувани из уста Господњих приликом ускоро долазећег недељног закона. Зашто бисмо прихватили мисао која погрешно представља јасно значење коментара Сестре Вајт о старом и новом свету, и која одбацује милеритско поистовећење да је Рим тај који успоставља визију, што је било непосредно представљено на карти из 1843. године, која представља темељне истине адвентизма, и што је Христос, Стена векова, који је представљен у сваком светом приказу темеља?

„Али свака грађевина подигнута на другом темељу, а не на Божјој речи, пашће. Онај ко, попут Јевреја у Христово време, гради на темељу људских замисли и мишљења, на облицима и обредима људског изума, или на било каквим делима која може чинити независно од Христове благодати, подиже своје здање карактера на покретном песку. Жестоке буре искушења однеће пешчани темељ и оставити његову кућу као развалину на обалама времена.“

„Зато овако говори Господ Господ, ... и суд ћу положити за меру, и правду за висак; и град ће однети уточиште лажи, и воде ће преплавити скровиште.“ Исаија 28:16, 17.

„Али данас милост преклиње грешника. ‘Тако био ја жив, говори Господ Господ, није ми мило да безбожник умре, него да се безбожник одврати од свога пута и буде жив; вратите се, вратите се са својих злих путева; зашто да мрете?’ Језекиљ 33:11. Глас који данас говори непокајаноме јесте глас Онога који је у душевној муци узвикнуо, гледајући град Своје љубави: ‘Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засићаш камењем оне који су ти послани! колико пута хтедох да скупим децу твоју као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтесте! Ето, оставља вам се ваша кућа пуста.’ Лука 13:34,

35, R.V. У Јерусалиму је Исус видео симбол света који је одбацио и презрео Његову благодат. Он је плакао, о тврдо срце, за тобом! Чак и онда када су Исусове сузе биле проливане на гори, Јерусалим је још могао да се покаје и избегне своју пропаст. Још за кратко време Дар неба чекао је да буде примљен. Тако и теби, о срце, Христос још говори нагласцима љубави: ‘Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује Мој глас и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са Мном.’ ‘Ево сад је време најпогодније, ево сад је дан спасења.’ Откривење 3:20; 2. Коринћанима 6:2.“

„Ви који своју наду полагате у себе саме зидате на песку. Али још није прекасно да избегнете надолazeћу пропаст. Пре него што олуја избије, побегните к сигурном темељу. ‘Овако вели Господ Бог: ево, мећем у Сиону камен за темељ, камен опробан, угаони камен драгоцен, темељ тврди; ко верује, неће се журити.’ ‘Погледајте к мени, и спасите се, сви крајеви земаљски; јер сам ја Бог, и нема другога.’ ‘Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укрепићу те, и помоћи ћу ти, и подржаћу те десницом правде своје.’ ‘Нећете се постидети нити ћете се посрамити довека.’ Исаија 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.“ Мисли са Горе блаженства, 150–152.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.